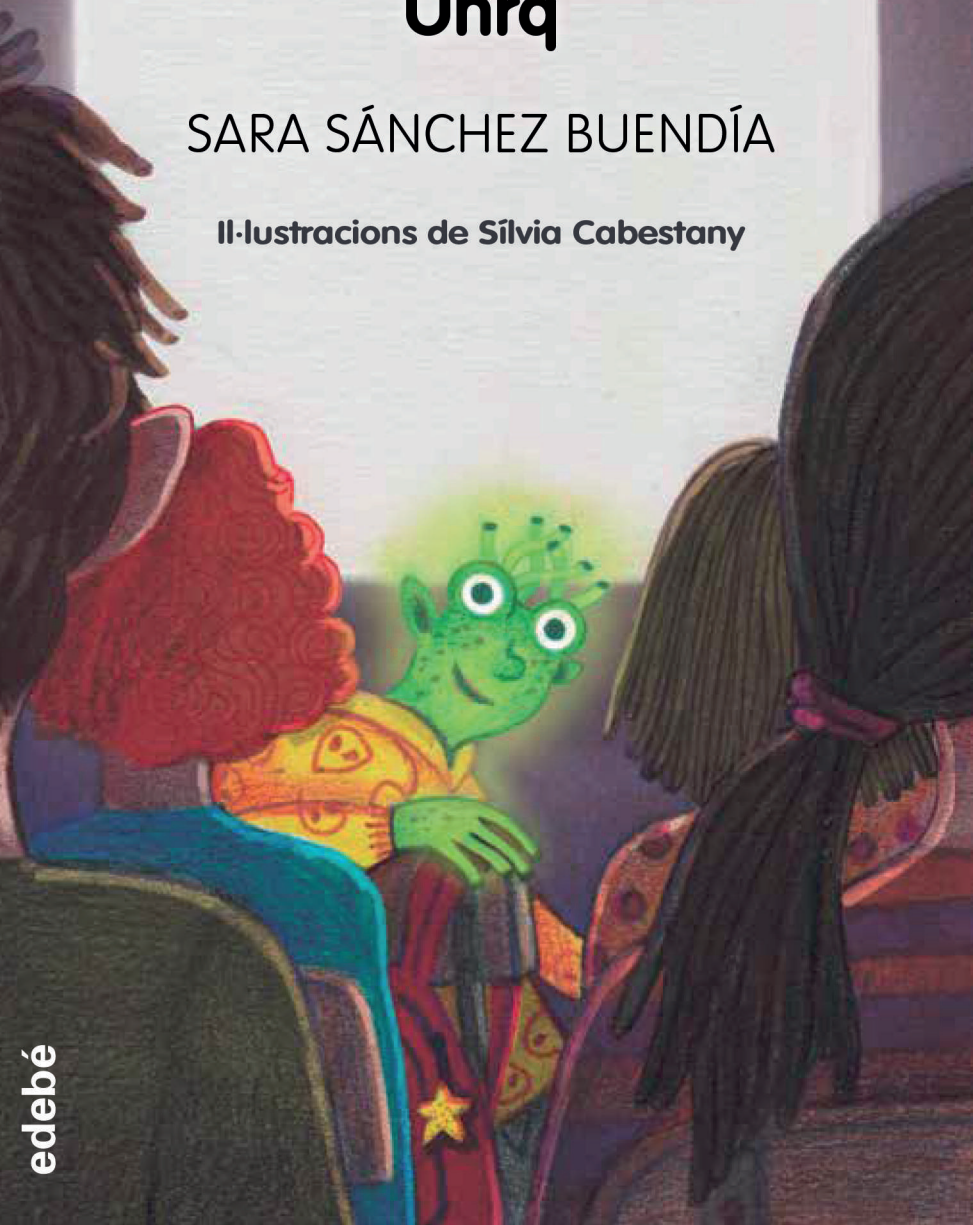

Uhrq

SARA SÁNCHEZ BUENDÍA

Il·lustracions de Sílvia Cabestany

Uhrq

SARA SÁNCHEZ BUENDÍA

Uhrq

Il·lustracions: Sílvia Cabestany

edebé

Obra finalista del Premi Edebé de Literatura Infantil (XXIX edició)
Títol original: *Uhrq*

© Text: Sara Sánchez Buendía, 2022
© Il·lustracions: Sílvia Cabestany, 2022
© Traducció: Raquel Solà

© Ed. Cat.: Edebé, 2022
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 444 441
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2022

ISBN: 978-84-683-5606-8
Dipòsit legal: B. 16090-2021
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

Pera en Félix.

Índex

Capítol u	9
Capítol dos	13
Capítol tres	21
Capítol quatre	33
Capítol cinc	41
Capítol sis	51
Capítol set	61
Capítol vuit	69
Capítol nou	79
Capítol deu	87
Capítol onze	97
Capítol dotze	107

Capítol u

—T enim un company nou —va dir la Carme, la mestra.

Eren les nou del matí. Era dijous. Jo no sabia que els companys nous podien arribar en dijous. Que podien aparèixer així, del no-res. Asseguts en un pupitre com si sempre hi haguessin estat, allà.

Suposo que ho pensava perquè, fins llavors, jo no tenia gaire experiència en companys nous. En realitat, cap de nosaltres en teníem. Érem vint-i-cinc nens a la meva classe de quart. Sempre els mateixos des de primer. A primer érem

vint-i-sis, però una nena, l'Ariadna, se n'havia anat abans de començar segon. Encara que ella no ho havia fet així, de sobte i a mitja setmana, sinó que havia esperat l'estiu. I esclar, havia estat més com si res. Jo gairebé ja ni me'n recordava, de la seva cara.

I durant tots aquests anys no havia vingut ningú. Ningú nou a classe.

—Bé, bé, bé... —gairebé va cantussejar la Carme, i jo vaig pensar que volia començar a fer una explicació molt llarga, molt complicada, d'una cosa molt important.

Però només va obrir la boca i la va tornar a tancar, com si fos un peix en una peixera, va mirar uns papers que tenia a la taula, després va mirar el nou i després va escriure alguna cosa amb el boli als papers,

però jo crec que només ho va fer per fer alguna cosa, perquè estàvem tots molt callats i això no era normal. Callats i com si estiguéssim esperant.

—Tenim un company nou —va repetir.

Però això ja ho havia dit i, a més, era evident.

El nou saltava a la vista. Perquè era molt diferent de qualsevol de nosaltres. I, a més, l'havien assegut davant de tot i al centre. Per no fixar-s'hi.

—Es diu Uhrq.

Fins i tot el seu nom era estrany.

—Uhrq Zetzet... —Es notava que a la Carmeli costava pronunciar aquell cognom que més aviat semblava un embarbussament.— Zetzetkilocerine! Ho he dit bé?

L'Uhrq va fer que sí amb el cap i va mirar a terra amb aquells dos ulls enormes com pilotes de ping-pong. Em sembla que tenia vergonya. Potser es va posar vermell. Bé, vaja, suposo, perquè és el que m'hauria passat a mi, però no podria assegurar-ho.

El cas és que, si es va posar vermell, ningú ho va apreciar, perquè una de les coses que el feien més estrany, a l'Uhrq, és que era verd.